

SADRŽAJ:

1. UVOD 3
2. ERA ZNANJA 3
3. TIPOVI I IZVORI ZNANJA 7
4. STRATEGIJE UPRAVLJANJA ZNANJEM 10
 - 4.1. Generičke strategije upravljanja znanjem 10
 - 4.2. Opšte strategije upravljanja znanjem 12
5. RAZVOJ MENADŽERSKIH KOMPETENCIJA ZA UPRAVLJANJE ZNANJEM 13
6. ZNAČAJ UPRAVLJANJA ZNANJEM ZA PERFORMANSE ORGANIZACIJE 15
 - 6.1. Značaj upravljanja znanjem sa aspekta efektivnosti 15
 - 6.2. Značaj upravljanja znanjem sa aspekta efikasnosti 16
 - 6.3. Značaj upravljanja znanjem sa aspekta inovativnosti 17
 - 6.4. Koristi od upravljanja znanjem 18
7. ZAKLJUČAK 19
8. REFERENCE 20

UVOD

Kraj prošlog i početak ovog veka obeležile su značajne promene u pretpostavkama planiranja i delokrugu delovanja strategijskog menadžmenta. Top menadžment se najpre suočio sa intenziviranjem dinamičnosti okruženja, a onda i sa sve većim kvantom znanja koje je potrebno i raspoloživo, kako samoj organizaciji, tako i njenim konkurentima. U ovakvim okolnostima u proces donošenja strategijskih odluka bilo je neophodno uključiti i svrsishodno upravljanje organizacionim znanjem.

Imajući u vidu činjenicu da upravljanje znanjem zahteva ljude koji će biti nosioci čitavog koncepta, pred menadžere su postavljeni novi zahtevi. Oni se ogledaju u povećanju individualnih kompetencija svakog menadžera lično, a zatim i ukupnih menadžerskih kompetencija organizacije na način koji omogućava uspešno upravljanje različitim tipovima znanja. Zapravo proces upravljanja znanjem u okviru organizacije i proces razvoja menadžerskih kompetencija su komplementarni i odvijaju se simultano.

ERA ZNANJA

Dve glave (ili više njih) su pametnije nego jedna, osim u slučaju kada ne dele informacije. To je ideja od koje polazi Knowledge Management. (Mark Osborne, pomoćnik direktora za upravljanje znanjem u Millennium Pharmaceuticals Inc.)

Svetska ekonomija svakodnevno doživljava metamorfozu i evolutivne promene koje za posledicu imaju promenu uslova u kojima se obavlja poslovanje. Posmatrano sa aspekta preduzeća svaka faza razvoja ekonomije nosila je sa sobom određene specifičnosti koje su morale biti uočene od strane preduzeća i akceptirane kao strategijske pretpostavke. Charles Heckscher je identifikovao tri faze u industrijskoj istoriji (Brady 2002):

1. era manufakturne proizvodnje,
2. era masovne proizvodnje,
3. era znanja.

Svaka od njih ima posebne karakteristike oličene u načinu funkcionisanja preduzeća.

U eri manufakturne proizvodnje akcenat je na proizvođačkoj sposobnosti radne snage i produktivnosti pojedinca.

U eri masovne proizvodnje ljudski rad se zamenjuje mašinskim što za posledicu ima ogromno povećanje produktivnosti i značajno sniženje troškova proizvodnje. Značajno veća tražnja od ponude i ne previše visoki zahtevi potrošača omogućili su proizvodnju velikih serija istovetnih proizvoda. Fokus je više na količini, a manje na kvalitetu.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com